

גירושין נוסח קובה

האהבה מתה יחי הנישואין

אתם תתפלאו, אבל יש גם אנשים שמתחתנים בארץ הזאת. אחד התימהו-ניים האלה הוא יאיר רוזנבלום הפזימונאי המוכר.

פעם היה הבחור סתם מאוהב במיקה מרידור, בתו של הה"כ (מיל), אותה הכיר כשהיתה בלהקת פיקוד צפון. כשעזבה מיקה את הצבא, עזבה גם את יאיר ונסעה ללמוד צילום בפריס. תגובת יאיר לכל העניין: „אהבות מתות ואהבות נולדות, העיקר הבריאות.” וכשהוא אומר נולדות, אני יודעת בדיוק למה הוא מתכוון.

קוראים לה עדנה וייסברגר, וגם בה נתקל יאיר במסגרת עיסוקיו ה-צבאיים. עדנה היא קצינת החינוך של פיקוד מרכז.

ב-16 לפברואר, במועדון כליף היפואי, תהפוך אהבת הצמד לנישואים חוקיים. אז כמו שנאמר: אהבות מתות ונישואים נולדים.

ריימונד זילברנינג

כך שטה לה סירת החלומות תשע שנים כאמור.

גם כאשר הוכרו קובה ב-1967 כפושט-רגל, לא נזחה אותו ריימונד. היא אהבה והעריצה אותו כבעל וכאב.

אך כמאמר החכם, כל דבר טוב נגמר פעם. וגם הדבר הזה נגמר.

לפני כשנה וחצי החלו הבקיעים הרא-שונים. דווקא כשהחל קובה מתאושש מחורבנו הפיננסי. בהקמת המסעדה האי-דית: מין מאמעט עסן. נגמרה לזוג הי-שפה המשותפת.

הגירושין יתקיימו בקרוב. אך קובה כרגיל אינו מגיח למאורעות חיצוניים ל-העיק עליו מדי.

גונב לאזני כי הוא מתכנן להרעיש את תל-אביב במסעירה שבדירות הרווקים. יהיה שם חדר שינה מסטין אדום קומפלט. מיטה עגולה ומתרוממת עם אפיריוני קטי-פה. והתיקרה תרופד כולה במראות דמשק.

„עכשיו אוכל לעשות הכל כמו שצריך.” דברי קובה.

לכבוד הגירושין הוריד קלות 16 קילו. והוא מתכנן מסיבת גירושין עליוזה. כשעל הדלת יתלה שלט: ברוכות הבאות.

את הצד הנוגע ללב בעניין מסקת ריימונד רעייתו לעוד זמן מה: „אני יודעת רק דבר אחד. אם הוא יודקק לי, לא חשוב איפה הוא יהיה ועם מי, אני תמיד אבוא אליו.”

זו נאמנות וזה שכרה.

אומרים שפעם היו הרבה גברים מסוג זה. אני לא היכרתי הרבה מהם. גברים אמיתיים כאלה. רחבים מכל הבחינות, בי-כתפיים, בלב, בכיס... בכי...

זה שאני כן מכירה הוא קובה זי"י ברינג. איך לא כינו כבר את הקובה הזה. מלך הבידור הישראלי. פארוק הי-יהודי, לב הזהב. הוא עלה על כל המליצות השדופות.

כשעלה לארץ מפולין ב-1941 הביא עימו

קובה זילברנינג וידידות

צברה יפהפיה שחורת שיער ועין, שנשענה בחן על זרועו של עידו בן-גוריון, הי-אחד ואין שני לו.

קובה הציץ ונישבה. העלמה היתה בת 18 בלבד, עולה ממרוקו, בת למשפחה של תשע נפשות תמימות.

כל אלה לא הפריעו לקובה המסונור להפוך אותה תוך חודש ספור לגברת ריימונד זילברנינג עם כל הכרוך בכך.

ברוחב ליבו הקבוע כיסה קובה את הי-רעייה הטרייה בפרוות ואבנים מכל סוג ידוע ושיאנו כזה. מספרים כי פעם, כשי-היה במועדון הרגל עבודתו קיבל טלפון ממנה והקול המתוק הצהיר „אני רעבה.”

קובה שלח הביתה שני מלצרים ומוגית אחת. לנהג ושני המלצרים נותר קצת מקום במוגית בין המנות.

רק הרבה כסף ומעט תיקוות. כשהחלו תיקויותי מתגשמות אחת אחת. נוצר בי-ארץ המושג בילוי במועדון-לילה.

כי קובה הוא אביה מקימה של צברה. וקובה הוא האיש שאיכלס את צברה ואת שוק הבידור הישראלי בדמויות כאנריקו מאסיאס, דאריו מורנו, אדי קלברט ועלמה קוגן.

הוא עבד תמיד ביחס ישר לממדיו. אם כבר אז כבר. אם קוקסינלים, אז רק את האורגינגליים שנודעו בעולם כולו, ולא תת-חליפים שעטנזיים.

גם כשהפסיד עשה זאת עם כל הלב. ב-1964 הביא את שארל אונאבור. הישראלי המצוי לא רצה בו משום מה. קובה הפסיד בערב אחד 120,000 לירות. וזאת בימים שהלירה כבר לא היתה הרבה.

הדיגדוג של השנה השביעית

אני כבר לא מאמינה באמונות טפלות, טפן, טפן, טפן. אבל כל פעם שאני שומעת על גירושין, אני שואלת באופן אוטומטי: וכמה שנים הייתם נשואים? אני מוכנה להישבע כי כל תשובה שנייה היא שבע.

שבתאי של

מה שרק מאשר, שהאגדה על „דגדוג הי-שנה השביעית” הגורם למספר הגדול ביד-תר של גירושין, אינה כלי-כך אגדה, אם תרצו ואם לא תרצו.

ההוכחה הישראלית האחרונה לכך היא שבתאי (שפסל) של, צלם השבועון הי-גרמני שטרן בארץ. שחגג השבוע בצהלה גדולה את אישורן הסופי של גירושין, מאשתו שישנה. מסיבת הגירושין העלי-זה, שנערכה בקומה השנייה של מסעדת הדגם של אלי רינק, התחילה בסעודת דגים חגיגית שערך שפסל לשותפים ל-שמחתו, ביניהם: האלוף רחבעם (גנדי) זאבי; תת-אלוף אברהם תמיר, איש הטלוויזיה דן בירון, העיתונאים דן פתיר ואורי דן.

כמובן, שכחתי לציין: שפסל בן הי-33 התגרש אחרי שבע שנות נישואין וילדה אחת.

אשת חייל מי ימצא

מילה שלי כאשה, עם שוויון זכויות, בלי שוויון זכויות, הנשים הן המין החזק. לרב איצ'ה מאיר לויין ז"ל יש בן, אפרים פישל לויין. הבן נשא לו אשה

נצר לבית חסיד ורשביאק. עד כאן הכל עדיין כשורה. המהומה התחילה כשהאשה החסודה החי-ליטה כי במאה הי-20 אין צורך להיות דתי

מיליון תמורת גט אחד

הגירושין הופכים כנראה למכת מדינה. אבל גם את זה, אני אומרת לכם, צריך לדעת לעשות. סתם לקום בוקר אחד ולקפוץ לשער האחרון של הרבנות כל אחד יכול. אבל להתגרש תמורת 1,000,000 לירות, זה כבר הימם אפילו אותי.

נעמי לרר היתה נשואה פעם לאחד ישראלי. אבל זה היה בתקופת היובש שלה, אותה שכחה כבר מזמן. חילץ אותה מאותה תקופה בעלה העכשווי, מקס לרר, שהתאהב בה אנושות ושילם לבעל דאז 150,000 מרק כדי לשחררה מבעלותו.

אבל כמה שטענתי תמיד, מה שמתחיל בכסף נגמר בכסף.

הבעל מקס, שהינו מיליונר יהודי השוהה מרבית השנה בגרמניה, התאהב שוב. מי שעושה את זה פעם, יש תמיד שכנה שיחזור על התהליך. הוא מוכן לשלם לנעמי חוקיותו מיליון לירות כדי שתניח לו ולאחובתו לאהוב בשקט.

האהובה החדשה היא מזכירה קטנה בגרירות ישראלי בגרמניה.

הלשונות המקשקות מוסיפות כי הבעל המאוהב הבטיח נוסף למיליון גם 4000 לירות לחודש, מחיר הונתה של צאצאית אחת.

כרוע מסתובבת נעמי בגרובות תל-אביב, באלפא רומאו, ומוכנה לספר לכל אחד ני שבוע הבא היא נוסעת לברמיניה כדי להביא לסיימה את המפתח.